

УДК 711.11

DOI: 10.30838/UJCEA.2312.241225.50.1209

ФІЗИЧНИЙ СЕНС ПОНЯТЬ «ДУХ, ДУША І ГЕНЕТИЧНИЙ КОД МІСТА»

ВОРОБІЙОВ В. В.^{1*}, канд. арх., доц.,
ШИЛО О. С.², ст. викл.

^{1*} Кафедра архітектурного проєктування та містобудування, Український державний університет науки і технологій, ННІ «Придніпровська державна академія будівництва та архітектури», вул. Архітектора Олега Петрова, 24-а, 49005, Дніпро, Україна, тел. +38 (068) 424-98-19, e-mail: vivavo151151@gmail.com, ORCID ID: 0000-0003-1539-3196

² Кафедра архітектурного проєктування та містобудування, Український державний університет науки і технологій, ННІ «Придніпровська державна академія будівництва та архітектури», вул. Архітектора Олега Петрова, 24-а, 49005, Дніпро, Україна, тел. +38 (098) 212-48-80, e-mail: olgashilo2016@gmail.com, ORCID ID: 0000-0002-9869-5474

Анотація. Постановка проблеми. Історично поняття «душа» та «дух» міста існують тисячі років. Вони увійшли до культури націй і народів, у перекази, міфи, легенди та героїчні епоси. Їх використовують для самоідентифікації громадян окремих держав або населення окремих локальних територій. Хоча чітких відповідей на запитання, що є душа і що є дух у фізичному просторі конкретного міста, ніхто не дає. Спроби формулювання відповідей на основі прив'язки до релігійних уявлень про «душу» і «дух» міста взагалі відводять від відповіді, оскільки теологічні доктрини стверджують, що душа і дух не матеріальні, а значить у матеріальному контексті поселень їх шукати не потрібно. Їх там нема. В документах минулого описано, як душі та духу міста поклонялися, як із ними укладали договори про взаємодопомогу. Їхні локації були відомі. Їх охороняли люди, а вони охороняли людей. Разом з тим, сучасні дослідження процесів, пов'язаних з поняттям «душа» та «дух» міста, які виконують академічні та альтернативні вчені, поступово підводять до розуміння того, що сфери існування цих понять перебувають у першоструктурах квантової реальності нашого світу. І навіть глибше. Душу та дух міста вже можна реєструвати науковими приладами. Більше того, завжди були, є і будуть опосередковані, фізично видимі, численні індикатори цих «поза межних» явищ у видимих діапазонах людського буття. Вони є «не приладовими приладами» для виявлення духу, душі і генокоду в забудові будь-якого міста. Таким чином, дві не матеріальні складники – дух і душа – виявляються через матеріальну складову міста – генетичний код планувальної структури. Або наоборот, матеріальний детектор показує присутність не матеріальної «анатомії» міста. Поняття «генетичний код плануючої структури міста» виникло в сімдесяті роки двадцятого століття. Однак, у різних поясненнях та термінах воно було зафіксовано й у давнину. І, тим щонайменше, у трактуванні цього поняття все ще багато різночитань і не чіткості. Настав час описати ці три явища з урахуванням використання сучасних фізичних підходів. **Мета статті** – розкрити фізичний зміст та особливості взаємозв'язку понять «дух», «душа» та «генетичний код» міста.

Ключові слова: дух міста; душа міста; генетичний код міста; взаємозв'язок духу, душі та генетичного коду міста; генеральний план міста; забудова міста

PHYSICAL MEANING OF THE CONCEPTS OF "SPIRIT, SOUL AND GENETIC CODE OF THE CITY"

VOROBIOV V.V.^{1*}, Cand. Sc. (Arch.), Assoc. Prof.,
SHYLO O.S.², Assist. of Prof.

^{1*} Department of Architectural Design and Urban Planning, Ukrainian State University of Science and Technologies, ESI "Prydniprovsk State Academy of Civil Engineering and Architecture", 24-a, Architect Oleh Petrov St., Dnipro, 49005, Ukraine, tel. +38 (068) 424-98-19, e-mail: vivavo151151@gmail.com, ORCID ID: 0000-0003-1539-3196

² Department of Architectural Design and Urban Planning, Ukrainian State University of Science and Technologies, ESI "Prydniprovsk State Academy of Civil Engineering and Architecture", 24-a, Architect Oleh Petrov St., Dnipro, 49005, Ukraine, tel. +38 (098) 212-48-80, e-mail: olgashilo2016@gmail.com, ORCID ID: 0000-0002-9869-5474

Abstract. Statement of the problem. Historically, the concepts of "soul" and "spirit" of a city have existed for thousands of years. They have entered the culture of nations and peoples, into traditions, myths, legends and heroic epics. They are used for self-identification by citizens of individual states or the population of individual local territories. Although no one gives clear answers to the question of what is the "soul" and what is the "spirit" in the physical space of a specific city. Attempts to formulate answers based on religious ideas about the "soul" and "spirit" of

a city generally lead away from the answer, since theological doctrines assert that the soul and spirit are not material, and therefore there is no need to look for them in the material context of settlements. They are not there. Other documents from the past describe how the soul and spirit of the city were worshipped, how mutual aid treaties were made with them. Their locations were known. They were guarded by people, and they guarded people. At the same time, modern research of processes related to the concept of “soul” and “spirit” of the city, carried out by academic and alternative scientists, gradually leads to the understanding that the areas of existence of these concepts are in the primary structures of the quantum reality of our world. And even deeper. They belong to the ranges of energies whose properties go beyond the boundaries of space and time. The soul and spirit of the city can already be registered by scientific instruments. Moreover, there have always been, are and will be indirect, physically visible, numerous indicators of these “beyond” phenomena in the visible ranges of human existence. They are “non-instrument devices” for detecting the spirit, soul and genetic code in the development of any city. Thus, two non-material components – spirit and soul – are manifested through the material component of the city – the genetic code of its planning structure. Or, conversely, a material detector shows the presence of the non-material “anatomy” of the city. The concept of “genetic code of the city planning structure” arose in the seventies of the twentieth century. However, in various explanations and terms it was recorded in ancient times. And, nevertheless, in the interpretation of this concept there are still many different interpretations and ambiguities. It is time to describe these three phenomena based on the use of modern physical approaches. **The aim of the article** is to reveal the physical meaning and features of the interaction of the concepts of “spirit”, “soul” and “genetic code” of the city.

Keywords: *spirit of the city; soul of the city; genetic code of the city; interaction of spirit, soul and genetic code of the city; general plan of the city; city development*

«Незрозуміла штука – душа міста. Ніхто з архітекторів не знає де вона знаходиться. Але всі городяни знають, що вона є».
«Місто без душі – лише холодне каміння. Тільки душа робить місто теплим, людським та красивим. Якщо місто з душею зруйнувати, воно знову проросте на цьому ж місці»
«Душа міста допомагає йому здобувати перемоги над самим собою»
«Душа справжнього міста є найскладнішим, найніжнішим і найспівучішим музичним інструментом, наданим йому Космосом».

Постановка проблеми. У просторі сучасного міста Дніпро, як і будь-якого іншого міста, одним із ключових моментів, що впливають на його подальшу трансформацію, є поняття «душа міста» та «дух міста» для цієї душі, а також поняття «генетичний код міста» («планувально-генетичний код міста»). Однак чіткого уявлення про ці поняття в контексті архітектури та містобудування у сучасній літературі немає. Як немає і пояснень того, де і за допомогою якихось архітектурних та містобудівних процесів та явищ ці невлімові складові антропогенного світу виявляються.

Мета дослідження полягає в тому, щоб виявити фізичний сенс понять «дух», «душа» і «генетичний код» міста, та пояснити особливості їх взаємодії та взаємообумовленості.

Аналіз публікацій на цю тему показав таке. Поняття «дух» і «душа міста» у сучасній літературі з архітектури та містобудування з позиції їхнього прояву в

матеріальному контенті міста не розкриваються [1; 3–5; 7; 16].

Робляться спроби пов'язати ці поняття з історією культури народу, який живе у конкретному регіоні, через його художнє мислення та світоглядні парадигми, через рефлексії населення на власну соціально-економічну, політичну та технологічну історію, через алгоритми взаємодії з природою [11–13].

Але як саме це проявляється у планувальній структурі міста, у його архітектурі, ясності в публікаціях немає. Щоб отримати відповіді на вирішення цієї проблеми, в деяких країнах почали проводитись регіональні та міжнародні конкурси на тему «Душа міста».

Аналіз матеріалів конкурсів показує, що такі «мозкові атаки» безуспішні через те, що немає чітких формулювань на старті – в умовах конкурсу. Нечіткість зрозуміла: що таке «дух» та «душа» міста не знають ні організатори конкурсів, ні їхні учасники.

Не менш невизначеним є і поняття «генетичний код міста». Охочих вести наукові дослідження на цю тему майже немає. Їх мало. Охочих знайти розуміння суті «генетичного коду міста» через практичну роботу архітектора – трохи більше, але їх осяяння або інсайти поверхові і не повні. Їхні формулювання часто суперечливі. Вони включають різні складові.

Більше того, вони не зважають на головне: поняття «генетичний код міста» – завершальна ланка тріади «дух», «душа» та «генокод...». Тобто генокод є матеріалізованим слідством взаємодії (вкладеності один в одного за певними принципами і правилами) духу і душі міста, є не матеріальною причиною, яка стоїть над матеріальним слідством, породжує його як «генокод міста» [2].

Оскільки дослідники не відкрили цю тріаду з метою пошуку відповіді на питання що ж таке генокод міста, вони також йдуть напромацки, без чіткого розуміння шляху. Вони намагаються вирішити завдання класу «підти туди, не знаю куди, знайди те, не знаю, що й застосуй там, де не знаю сам». Наприклад, стверджують: генокод міста формується у «точках зростання». Які, своєю чергою, пов'язані зі структурою ландшафту. Однак у місті ландшафту з наукової точки зору, немає за визначенням. Замість нього є або антропогенний ландшафт, або антропогенізований ландшафт. Обидва відрізняються механізмами роботи з антропогенними компонентами так, як земля відрізняється від неба. І обидва не мають нічого спільного з ландшафтами (читати – природними, які мають свою внутрішню топологію, тобто морфоскульптурну диференціацію (підландшафти, геохори, типи та підтипи місцевості, складні та прості урочища, інші; мають свої структури, умови реагування на зовнішні навантаження, свою просторово-часову динаміку), тоді як сам ландшафт – наслідок морфоструктурної диференції регіону, його розподілу на ланки взаємодії ендогенних і екзогенних процесів) [7; 8].

Є твердження і про те, що генокод міста – це його історичне середовище, яке можна «розхитувати» чи зберегти. Але тут все описується без розкриття алгоритму пошуку такого явища у місті, як його «генокод». Та ще й з погляду зв'язку з духом та душею міста.

Спроби знайти аналогії генокоду міста у генокодів нації також не дали конструктивної відповіді для архітекторів практиків. Тут теж пролежується слабка спроба проявити генокод з культурологічного контенту народу, який живе в заданому місці і пройшов через фільтри історії.

У тому числі через розкриття кодів національної орнаменталістики, геометричних форм предметного світу та інших явищ.

Є окремі роботи, які демонструють або душу, або генокод міста як аспект містобудівної та архітектурної міфопоетики. Але без пояснень фізичного сенсу явищ.

Політизація питання про генокод того чи іншого міста – ще один фактор, що відводить убік. Політизація – річ історична, мінлива, яка не завжди породжує завершені архітектурно-містобудівні парадигми, але завжди веде питання про пошук генокоду міста в область суб'єктивних інтересів тих чи інших соціальних груп. Парадокс у тому, що в історії націй та народів не було жодної політики, яка б створила чітко проявлені генокоди міст. Генокоди майже завжди створювали економіки. Політика – служниця економіки. А чи не навпаки. І якщо виникали все-таки зворотні ситуації, то створені ними генокоди міст не мали життєстійкості.

Таким чином, завдання розкриття тріади «дух міста-душа міста-генокод міста» залишається лакуною – областю недослідженого.

Розглянемо ці питання дещо докладніше. Функціонально-планувальна структура будь-якого новоствореного міста завжди пов'язана з фізичними та трансцендентними властивостями світу, що існує в заданому циклі астропланетарних проєкцій екзогенних сил на конкретну географічну точку на поверхні Землі, та

рефлексій на них з боку матриць підземних, наземних та надземних сил ендегенного генези та антропогенного характеру. Сумарно вони генерують адекватні для цього періоду часу та географічного простору рефлексії життя людини інших живих організмів, закладають параметри умов для проживання. Тобто формують плановий малюнок регіональної системи населених місць та місць розташування економічно значущих природно-сировинних ресурсів, кліматичних, гідрографічних та орографічних умов, а також із внутрішньо-та зовнішньополітичними та іншими процесами в країні. Кожне місто як антропогенний ресурс для соціуму теж змінюється.

Всі вони по відношенню до нашого міста в загальних рисах, без розкриття великої групи факторів і процесів, що змінюються, описані в регіональній науково-публіцистичній або науковій літературі. І майже не торкнулися літератури вищого статусу.

Таким чином, усі очевидні зв'язки функціонально-планувальної та об'ємно-просторової структури міста з кожним із факторів не розкривають необхідну повноту особливостей території та пов'язаних з нею ендегенних, екзогенних та антропогенних процесів, що породжують поняття «дух», «душа» та «генокод» планувальної структури міста; не показують, як його зримі (фізичні) та незримі (енергоінформаційні) властивості, визначають морфодинамічні та морфоеволюційні, морфокоеволюційні, морфостагнаційні та морфодеволуційні аспекти формування різних планувальних ділянок у структурі генерального плану міста, а також саму його структуру. Не показують, як планувальна структура міста утворюється на основі законів морфрезонансних відповідностей між природною та антропогенною підсистемами. Не демонструє, за якими законами з позиції резонансної адекватності місто проходить етапи свого розвитку та звивання, перетворення на ціле.

На міжнародному рівні на початку ХХІ століття було проведено кілька містобудівних конкурсів, які мали на меті виявити, що таке «душа» конкретного міста. Поняття «дух» та «генокод міста» розглядали на локальних рівнях. Перший із конкурсів з виявлення «душі» було проведено для міста Сеул, Південна Корея. Його учасники мали визначити, які архітектурно-містобудівні аспекти «душа міста» має (виявляє з трансцендентності)? Як її у генеральному плані міста виявляти та використовувати?

Дніпропетровська обласна організація національної спілки архітекторів України, якою тоді керував досвідчений архітектор-практик А. Ю. Шковира, спільно з міською адміністрацією Дніпра, теж провела подібний конкурс, який майже одразу був забутий, оскільки ніхто з учасників теж не знав, що є «душа міста»? Мозкової атаки і по відношенню до міста Дніпро не вийшло.

В умовах Дніпровського регіону (як втім, і для масштабів України) питання про «дух» і «душу міста» як не матеріальні явища, теж пов'язані з поняттям «генокод міста» – об'єктом конкретно матеріальним, хоча народжуваним і не матеріальним, що визначається, поки що залишається без теоретичних та практичних відповідей та рекомендацій для діючих архітекторів.

Відповідь на всі ці питання криється у виявленні містобудівних аспектів квантової механіки та інших сучасних наукових теорій, що описують різні рівні організації видимого та невидимого світів, у зв'язку з чим визначення поняття «дух» та «душа міста» є реальним. Вони хоча і пов'язані з трансцендентними світами, але у світі матеріальних, фізичних процесів цілком детектується і досліджується сучасними науковими методами.

Тому в рамках цього дослідження питання їх взаємодії вперше розглянуті як теоретико-прикладні. Одночасно вони стануть компонентами гнозису в загальнофілософському сенсі терміну.

Термін «генокод міста» не має офіційного статусу. Тому не рідко «генокод міста» ігнорується, замовчується, і ніколи не

виявляється через те, що лежить на перетині великої кількості суміжних областей знань, які роблять його міждисциплінарним. Тим часом він існує, про нього говорять відомі теоретики та практики у галузі містобудування. Генокод міста проявляється у структурі генерального плану міста з перших днів свого існування. Генеральний план міста розкривається протягом століть, подібно до маленького зерна будь-якого дерева, наприклад, яблуні, розмір якого всього лише кілька міліметрів, але яке знає, як з себе виростити ціле дерево, яку форму йому надати, скільки гілок і плодів мати, який розмір закласти, як реагувати на зміни погоди і яку тривалість життя його запрограмувати. Після цього дерево має назавжди зникнути. І місто теж не існуватиме далі. Він або зникне, або переродиться на принципово інше явище, що описується вже не містобудівними законами та закономірностями.

Місто з позиції взаємобумовлюючих один одного «духу», «душі» та «генокоду» є процесом трансформації антропогенезу матеріального середовища в історії цивілізації. Після неї піде інша стадія. Як із лялечки народжується метелик, тобто істота зовсім іншої форми і якостей, що живе за іншими правилами життя, так з міста народиться принципово інша фізична структура-сутність. Вона теж має свій час існування. І вона також історично не вічна. Три базові компоненти – «дух», «душа» та «генокод міста» з погляду функціонально-метричної, матеріальної організації міста у просторі та часі явища не постійні.

«Дух» – це поля обертання, які пов'язані з матрицею чарункового каркасу космосу з таких самих полів, що утворюють сітчастоподібні просторові структури. смуги таких сіток сформовані скупченнями галактик. Сітки з таких смуг мають порожнечі в центрах своїх осередків, які називаються войдами. Точки перетину смуг Всесвітньої сітки та центрі осередків, утворених такими смугами є месцями генерації головних за важливістю торсіонів, що утворюють своєрідну душу Світобудови. Яка проектує себе поверхні кожної планети

включаючи Землі, як сітчастоподібного територіального малюнка з особливих енергій.

Торсіони цієї групи вважаються первинними, їх проекції на землю – вторинними. Але є ще вищі рівні «щось», що стоїть над первинними торсіонами. Це щось у стародавніх трактатах називали найчастіше як абсолютну порожнечу, що ніколи не народжувалась і ніколи не вмирає, народжує все і спостерігає за всім, що не ні в що не втручається. Науці ця галузь знань поки що недоступна. Точніше, її вивчає вже квантова механіка, квантова нейрофізіологія та психологія.

Сучасні нейрофізіологи вже впритул підійшли до розуміння цих явищ. Намагаючись знайти місце локації свідомості людини, вони дійшли висновку, що в мозку його немає, але свідомість – ця сама порожнеча, що пронизує весь всесвіт. Хоча сама по собі вона за кордоном матеріального світу. Точніше – матеріальний світ знаходиться в ній.

Всесвіт – це форма гри свідомості. Свідомість всесвіту працює з людиною через торсіони свідомості. Місця, де це проявляється активно, і є локаціями якоїсь душі міст, яка теж у свідомості.

У силу чого віхри можуть вважатися головною одиницею вимірування всього. Торсіон є головною компонентою матриці під назвою «душа» міста.

У кожній географічній точці душа має свої морфометричні проекції (характеристики) в природних та антропогенних матеріальних просторових структурах. До складу характеристик душі міста входить базовий показник – частоти ряду видів енергії, (електромагнітний та інших) виявлених торсіоном, та види їх впливу на рефлексії людини. Які, у свою чергу, потребують відповідної геометрії об'єктів архітектури та містобудування.

Вони підштовхують до прояву особливих станів психіки людини – станів умиротверенності, комфорту, спокою і навіть блаженства та (або) благодаті. Стосовно архітектурних і містобудівних понять це означає одне: геометричні абрис

просторів у точках душі міста мають бути формами-генераторами таких частот. Будь-яка будівля і будь-яке місто або його фрагменти, фактом свого існування генерують якісь частоти. Генерують фактом форми. Які часто не відповідають частотам функціонування організму людини. І лише у разі повного збігу частот і виникають ефекти блаженства та благодаті. Ефекти появи бажань частіше бути і довше перебувати у таких місцях міста. Тут виникає почуття душевного спокою та задоволеності, спокою та гармонії життя,

Фізично знайти місця локації душі міста не важко. Але методика такого пошуку архітекторам – проектувальникам незнайома. Суть пошуку – у формах рельєфу, в основі генези метрики якого інтерференційні процеси в орографії.

Орографія місцевості – наслідок інтерференції кільцевих структур Землі у літосфері. На картах центри кілець такого роду виділяються або точками опуклих форм рельєфу, або пониженнями, які нагадують гігантські блюдця різних розмірів. Галактичні торсіїони проєціює на континенти Землі, сформували своєрідні театри інтерференції в рельєфі. Дроблення рельєфу частини ідеально вторить малюнкам взаємо проникнення кілець. Вся таємниця формоутворення у релефі та малюнку річок – у планограмі інтерференційних процесів. Найпростіший їхній аналог – кола на калюжі під час тремтіння.

Вони перетинають один одного за правилами, що описуються сучасною ритмодинамікою. Якщо в генплані міста матрицю інтерференції побудувати без помилок, не озброєним поглядом стане видно, у яких поєднаннях кіл які планувальні морфотеми міста виникають. У тому числі легко знаходяться точки душі року.

У публікаціях О. С. Шило та В. В. Воробйова, які відкрили явища планувальної інтерференції на рівні регіонів та окремих генеральних планів міст у 2000-х роках, виділено 14 особливих моделей перетину планувальних кілець, які

можуть бути пов'язані і з поняттям «душа» міста.

Ці точки в генеральному плані міста з погляду фізики процесу є місцями в центрах кільцевих стоячих хвиль у рельєфі, а з точки зору динаміки генплану міста утворюють три стани планувального спокою і декілько станів динамічних проявів процесів у забудові міста.

Ці точки в генеральному плані міста з погляду фізики процесу є місцями в центрах кільцевих стоячих хвиль у рельєфі, а з точки зору динаміки генплану міста утворюють три стани планувального спокою і декілько станів динамічних проявів процесів у забудові міста. На основі дослідження цих процесів В. В. Воробйовим та О. С. Шило запропоновано методику планувальної інтерферометрії для генеральних планів міст. Створений прилад – містобудівний планувальний інтерферометр.

У ті роки її було запропоновано авторами та передано директору Українського державного науково-дослідного інституту проектування міст «Діпромісто» Ю. М. Білоконю. Нині цей інститут носить його ім'я.

Таким чином те, що ми можемо назвати поняттям «душа міста», транслює себе в матеріальному середовищі забудови за допомогою стоячих хвиль інтерференційного генезу. Стоячих хвиль. Але головна таємниця такого явища прихована за ще одним процесом, пов'язаним із геофізикою. Через те, що місто стоїть на Українському кристалічному щиті, створеному найдавнішими на Землі гранітопорфірами, вони мають свою неотектоонічну матрицю розривних структур. Яка «злегка» радіаційно фонить.

У людському організмі це викликає підсвідомий поклик організму деяких категорій людей (пневматиків) в ту частину електромагнітного спектру, яка знаходиться в зоні від рентгенівської ділянки до гамма-діапазону і далі. Чим вища духовність людини, тим більше вона генерує невелику дозу радіації. Мошні святих усі генерують слабку радіацію. Людина майбутнього буде

по відношенню до сучасної людини радіаційною. небезпечною.

Як зазначають медики, потяг піднятися в цей діапазон у людях запрограмований генетично. Тобто це об'єктивна неминучість.

Так ось, головними точками душі міста будуть точки, що потрапляють своїми кільцевими структурами на перетин розривних (неотектонічних) структур в архейських граніто-парфірах.

У таких точках людина просто резонує на випромінювання такого роду, але, одночасно, вона резонує на частоти ядра Нашої Галактики. Він стає провідником між ядром Галактики та ядром Землі. І його організм трансмутує, тобто піднімає частоти свого функціонування. Або, інакше, реалізує свої ДНК коду, які спрямовані на повернення з полону у відповідні частки Всесвіту.

Приклад з історії. За часів існування Аратти – однієї з держав предків українців, існував особливий підхід до міст. Він ґрунтувався на 60-річному циклі обертання Сонця навколо Сіріуса. Сіріус та Сонце – бінарна зіркова система.

У структурі циклу було 4 підцикли – по 15 років. Цей цикл створював торсії, якість яких і вважалися у системі тих знань душею міста. Сам собою 60-річний цикл був фракталом (зменшеною копією) іншого, більшого, галактичного циклу – теж торсіона. Але – з іншими якостями, оскільки форма галактики теж матеріалізований вихор – торсіон. Сонце зі своєю планетною системою летить у галактичному рукаві Оріона-Лебеда теж торсіоном, вихроподібним маршрутом, витягнутим у спіраль. І так далі. Місто Аратти планувальною структурою маніфестувало народження, життя і смерть нашого Всесвіту. У зв'язку з цим через 60 років жителі міста виходили за його стіни, маючи відповідний рівень трансмутації, а місто підпалювали [14; 15].

Цей феномен дослідив і описав у своїх монографіях відомий український археолог Ю. І. Шилов. Він додав наступне. Місто мало структуру, адекватну динамічній морфології Світобудови. Таким чином,

Всесвіт народжувався, жив, створював інші світи, а потім згоряв, руйнувався, вмирав. А населення її поселялося в інший Всесвіт, або його фрактал – місто, створене в іншому місті, задалегідь побудованому [15]. Цікаво відзначити, що сучасна наука тільки зараз почала досліджувати можливості існування Мультивсесвіту, у складі якого багато різних всесвітів. В Аратті це вже знали.

Рух з 60-річними циклами символізував переселення древніх слов'ян по всесвітам, яких у структурі Мультивсесвіту, як стверджують давні джерела, 622 трильйони. Усі вони – різних форм, розмірів та місій.

Про циклічні переселення предків на планети у різних зірок, з будівництвом міст, що мали морфологію душі світобудови, повідомляє й одна з найдавніших українських легенд, на яку вказує у своїх роботах М. Левченко, фольклорист, який жив у XIX столітті.

Розвиток міста постійно змінює його кількісні та якісні параметри під впливом постійних трансформацій астропланетарних проєкцій, змінюючих його генокод. Це поки в науковій літературі не розкрито.

Як не розкрито і головне – вплив астропланетарних циклів функціонування природних та соціальних процесів на Землі. Людина і людство живуть і працюють тільки у зв'язку з впливом таких циклів. Уклади життя, типи діяльності, світоглядні парадигми, архітектурно-містобудівні теорії та інші цивілізаційні явища є наслідком виведених із циклів енергоінформаційних рефлексій людей. Вони та їх архітектурно-містобудівні аспекти, у тому числі аспекти формоутворення як реакції абрисів об'єктів на довжини хвиль електромагнітного спектра при космопланетарних взаємодіях, повинні вивчатися та братися до уваги в числі перших, якщо потрібно розглядати все, що пов'язано з архітектурою та містобудуванням.

Більше того, у відкритому доступі ніде не торкнулися речей, що стосуються космопланетарного генези втілювання планувальних прийомів у структурі генерального плану міста.

Включно з тим, що ми називаємо концепцією Гіпподама (Мілет, V ст. н. е.), яка генетично, спочатку, була пов'язана з регіональними сітками силового каркасу планети, що таким чином обмінюється з сітками космосу речовиною, енергією та інформацією, суворо відповідаючи їм; у зв'язку зі зміною астропланетарних процесів сітки потроху змінювалися. Торсіони трансформувалися. Параметри гіподамової структури завжди йшли за нею; тому в різні епохи сітки кварталів не однакові.

Те саме відбувалося і з радіально-кільцевою структурою генплану міста. Спочатку вона була виведена із законів фракталізації фізичного світу, що у давнину було оформлено у вигляді принципів унікального явища у людській культурі – Мандали. Вона є проєкцією багатовимірного фрактального гліфу Світобудови на поверхню тієї чи іншої ділянки території на основі спеціальних математичних побудов. Які нині виражені у задачі «делення цілого на частині».

Через війни гіпподамова морфологічна структура, і радіально-кільцева структура у генеральних планах міст хоч і застосовувалися, і застосовуються досі, але вони, у зв'язку з втратою зв'язків із природними палетками диференціації природних процесів, створюють інші закономірності поляризації якостей середовища, стаючи руйнівниками природи. Тобто місто стало антагоністом, ворогом природного середовища. Розподіл його планувальної структури на частини (на квартал, житлову групу, мікрорайон та інші) не відповідає принципам розподілу територій із позиції забезпечення її стійкості. Людина у зв'язку з цим все більше втрачає зв'язок із законами природи, відокремлюючись від неї.

Є й інші джерела з цієї теми. Таким чином, космологія стародавніх епох суттєво випереджала космологію, створену сучасною наукою землян. Стародавні люди добре знали фізичний сенс понять «дух», «душа» та «генокод міста».

Про цикли Світобудови та їх вплив на планування міста як матеріального

вмістилища духу, душі та генокоду міста написано багато у ведичній літературі. А також в інших джерелах [10]

Спираючись на ці джерела, а також на досягнення сучасної науки, можна стверджувати, що «душа» – це енергоінформаційна матриця просторово-часового континууму, ще вмістює в середині себе торсіони, які не підчиняються законам простору та часу. Вона має лише частковий вплив на закони простору.

І, зрештою, «ГЕНОКОД ПЛАНУВАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ МІСТА», що є сітчастоподібною, фізично вираженою матрицею векторних траєкторій його планувальних рефлексій, виділених з іншої матриці – інтегральної сітчастоподібною матриці векторних смуг і ребер руху речовини, енергії, інформації, інформації, імпульсу та цілепокладання різного генезису. Які змінюються. Або, інакше кажучи – векторів сил різної природи, що утворюють у географічному просторі якийсь фізично виявлений гратчастоподібний каркас з рухів фізико-хімічних потоків та рухів енергоінформаційних потоків, які в рамках діапазону зору людей не видно, але на які реагує тіло будь-якої живої істоти. Де одиницею морфології містобудівного буття є не архітектурні метр, ритм, масштаб і пропорції між заповнювачами середовища, а універсальний вихор, що утворює первинні та вторинні енергоінформаційні потоки у просторі – першопричину прояву із себе фізичних форм-наслідків.

Для виявлення генокоду міста потрібно знати всю сукупність сил, видимих і не видимих, які діють на території, і навіть знати закони їх формоутворення та принципи вкладеності друг в друга.

По суті те, що має вважатися генокодом міста, є фізична матеріалізація процесів, що відбуваються на рівні душі та духу міста. Це – три грані одного процесу, у кожній з яких існують свої функції: на рівні духу міста – причини формування планувальних структур міста; на рівні душі міста – «одягання причини» у програму майбутніх матеріальних наслідків; «генокод міста» - виконавча програма фізичного втілення

наслідків, що виникли у «душi міста». Дух, Душа і Генокод міста – це присутні в тому самому місці, вкладені один в одного, процеси, що функціонують у різних частотах: генокод – в межах електромагнітного спектра фізичного миру; душа міста – у частотах, що лежать у тій частині цього спектру, яка починається від гамма-променів та всіх інших, що йдуть у ліву частину шкали; «дух» міста виходить за шкалу фізичного світу, він над нею, але має емоційні зв'язки з душею міста у вигляді трансматеріальних імпульсів.

Ці уявлення узгоджуються з основами квантової теорії, а також квантової теорії петльової гравітації. Саме по смугах зв'язків і формуються в генплані міста найстійкіші елементи планування генерального плану міста (містобудівні вузли і планувальні зв'язки між ними), звані «містобудівним каркасом генерального плану міста».

Завдання дослідника, а потім і проектувальника, нанести матрицю (відповідні фізично-сітчастоподібні структури) таких зв'язків у системі «дух», «душа» та «генокод міста» на спеціальну карту, а потім дослідити містобудівні аспекти її морфології.

Таким чином, фізичний генокод планувальної структури міста існує у вигляді сітчастоподібної матриці векторних траєкторій його планувальних рефлексій, виділених з іншої матриці – інтегральної сітчастоподібної матриці векторних смуг та ребер руху речовини, енергії, інформації, імпульсу та цілепокладання різного генези. Або, інакше кажучи – векторів сил різної природи, що утворюють у географічному просторі якийсь фізично виявлений каркас з рухів фізико-хімічних потоків та рухів енергоінформаційних потоків, які в рамках діапазону зору людей не видно, але на які реагує тіло будь-якої живої істоти. І які реєструються приладами. Тут одиницею морфології містобудівного буття є не архітектурні метр, ритм, масштаб і пропорції між заповнювачами середовища, а вже згаданий вище універсальний вихор, що утворює первинні та вторинні енергоінформаційні потоки у просторі –

першопричину проявів фізичних форм – наслідків [6]. Для виявлення генокоду міста потрібно знати всю сукупність сил, видимих і невидимих, які діють території, і навіть знати закони їх формоутворення і вкладеності друг в друга.

Можна сказати і таким чином: за В. В. Воробйовим, всяка матеріальна форма у фізично проявленому світі на планеті (не тільки на Землі, але і на будь-якій іншій планеті) є структуроутворююча реакція речовин та енергоінформаційних потоків на умовно динамічні (циклічні, оборотні) та еволюційні (незворотні) поєднання векторів сил, діючих у тих чи інших діапазонах просторово-часового континууму в заданих системах координат, частот і імпульсів, а також моделей прямих та зворотних зв'язків з будь-якими іншими заповнювачами їх внутрішнього та зовнішнього середовища, які, у свою чергу, є низхідні та (або) висхідні редуційні проєкції матриць з просторів з вище та (або) нижче числом вимірювань, що йде. Адитивний ефект впливу сил визначає фізичну, фізіологічну та психологічну трансформацію людей та будь-яких природних форм життя.

Як у біології генетичний код пов'язаний з уявленнями про момент його зародження та наступні етапи розподілу клітини на задану кількість частин, кількість яких підпорядкована цілком конкретним математичним рядам, і кожна її частина на основі енергоінформаційних (вихрових) механізмів отримує знання (завдання) для наступних етапів свого поділу, так і стосовно генерального плану міста існує точка закладки містобудівного генокоду.

Таким чином, пропонується новий погляд на початковий етап існування Катеринослава, етап, у структурі якого і було закладено генокод його планувальної матриці-палетки.

Це – центр астропроекції фракталу галактичного торсіону. Тобто такі місця спочатку мають торсіони. Каркас визначається як центр осередку регіонального та планетарного силового каркасу Землі. Каркас є ієрархічний. Його центри осередків і вузли є місця тяжіння

фрактальних проекцій такого масштабного рівня.

Генокод нашого міста намагався розкрити один із найбільших архітекторів Дніпропетровська, Лауреат державної премії СРСР у галузі архітектури, начальник архітектурно-планувальної майстерні державного проектного інституту «Дніпроміданпроект», професор Є. Б. Яшунський [60]. Однак він «не зміг» (?) вирішити це завдання у потрібному обсязі та з необхідною методичною коректністю. Точніше, він не захотів це завершувати, хоча, будучи членом ордена розенкрейцерів, такими знаннями володів.

Багато з цих питань у 1994 році Є. Б. Яшунський, В. В. Воробйов і магістр ордену розенкрейцерів обговорювали, образно кажучи, «за зачиненими дверима». Але ми не могли тоді цей матеріал розмішувати у публікаціях. Чому? Тому ще в умовах СРСР багато напрямів знань блокувалися. Причина незавершеності його роботи в тому, що він не врахував процесів формоутворення структури генерального плану будь-якого міста, включаючи Дніпро, як у минулому, так і в майбутньому, пов'язаних не тільки із загальноприйнятими в теорії містобудування факторами та процесами, а й з космоекологічною модуляцією метрики території для містобудівних цілей. Зміни просторово-часових сіток зв'язків (сіток, що перетинаються за геоморфологічними законами зв'язкових структур з горизонтальних, вертикальних і похилих енергоінформаційних та фізичних обмінних смуг) у космопланетарних екологічних системах Землі, в першу чергу в екотопі (в його літосферній та орографічній компоненті), визначають діапазони прояви морфотем в архітектурі та містобудуванні, якщо до них підходити як до об'єктів, вписаних в геометрію морфологічної структури екосистеми, що поступово змінюється, і, одночасно, виявленим з них. Це і підводить до розуміння відповіді на запитання: на якій фізичній та енергоінформаційній матриці – носії розвиватимуться подальші трансформації

планувальної структури Дніпра? Це ж дозволяє переосмислити особливості формування його структури як у період становлення міста, так і в наступні етапи його існування. Включно з новим підходом до сприйняття міського простору [2].

На основі проведених у рамках заявленої теми досліджень відзначимо основні аспекти генетичної програми закладки та розвороту напрямів формоутворення планувальної структури Катеринослава як наслідку передстартових, стартових та післястартових морфоструктурних та морфоскульптурних формоутворень у рельєфі – екотопі, формоутворень в екоценозі, а також динамічних та еволюційних, коеволюційних та деволуційних трансформацій пов'язаного з ним енергоінформаційного силового каркасу території, який є визначальним, або, інакше, причинним у цьому процесі. Тобто у процесі слідства, у вигляді народження та ускладнення тих модуляцій в елементах сітки генплану Катеринослава, які нам відомі з його історії.

Катеринослав виник на перетині шести неотектонічних розломів-радіальних променів, якими течуть 5 річок, одна з яких (Дніпро) – домінуюча, дає два промені, тобто імітує як би дві річки, що точаться в різних напрямках – меридіональному і діагональному, з ПН-З на ПД-С. Зрештою, з позиції морфоструктурного розгляду території ми маємо 6 променів: три умовно, великих, і три – малих, що здаються не суттєвими. Ці розломи супроводжуються специфічною сіткою неотектонічних розривних структур, що продовжують дробити поверхні властивості екотопа, що став при цьому палеткою для початкового формоутворення Катеринослава, на модульні ареали різної якості. Шестипроменева структура галактичних астропроекцій абсолютно фрактальна галактичному торсіону. Вона мандальна за морфогенезом, і кожен промінь торсіона в диску мандали створює функціональні частоти відповідного типу.

Домінуючими при цьому, залишалися шість базових променів, пов'язаних з

руслами річок: три великі, три малі. Ці промені є елементами одного із семи ієрархічних рівнів сучасного ікосаедро-додекадричного силового каркасу планети, у складі якого вбудований первинний каркас – гексагональний, у вигляді планетарного куба (так званого «куба Сатурна»!), який також має систему ієрархічних рівнів – підсистем, що масштабуються всередину один одного за принципом зменшення розмірів, але при дотриманні морфологічної подоби форми при заповненні їх внутрішнього простору.

Заповнення йде з поворотами кожного ієрархічного рівня за математичними законами, пов'язаним із подальшим дробленням міжпроменевих просторів за алгоритмом поділу цілого на частини, в яких первинним моментом є така морфологічна структура кристалічного силового каркасу планети, яка була станом на рік закладання міста. І його первинна форма у вигляді енергоінформаційного гексаедра (куба), але – особистого.

Гексаедр – це двовимірна проекція тривимірного куба, що стоїть на одній зі своїх вершин (техвимірна форма проектує себе на умовну площину (на рельєф місцевості). Або інакше – простір з великою кількістю вимірювань проектує себе в простір з меншим числом вимірювань.

У явищі, званому духом і душею міста, все пов'язане з процесом руху зі світу з малою кількістю вимірів у світі з великою кількістю вимірів. Тих, що йдуть до області не матеріального.

До тієї самої порожнечі, яка ніколи не народжувалася і ніколи не помре, яка не має розмірів і не має часу. Так її характеризують у давніх навчаннях. Тобто це – абсолютна свідомість, для якої фізичний світ – лише ілюзія. У математичній фізиці цей рух до порожнечі визначається за допомогою побудови особливої лінії, яка називається світовою лінією.

До силових ліній приурочені всі потоки руху речовини, енергії та інформації всіх наступних етапах історії Землі. Тобто силовий каркас проходив етапи трансформації у наступні види планетарних

кристалів інших геометричних форм. Кожна попередня форма продовжувала існувати у вигляді форми наступної.

Всі варіанти ускладнення морфології силових каркасів – матриць торсіонів – формують відповідні просторово-часові матриці дроблення місцевості на енергоінформаційні модулі, модулі поділу цілого на частини, які пов'язані з різними частотними діапазонами впливу екзогенних впливів на планету та її ендогенних відгуків на ці впливи, на перетині яких закладається містобудівний антропогенез. Геометрія модулів простору на частини не підпорядковується механічній однотипній фракталізації за принципом ляльки матрьошки. Тут кожен шар, на відміну від кільця на пні дерева, має не подібність до попереднього шару, а нову фармацію. І в цьому також велика особливість для пошуку формоутворення генетичного коду Катеринослава – Дніпропетровська – Дніпра.

Іншими словами, формоутворення кожного наступного кристала, що описує кристали попередні і одночасно нові, вписані в їх внутрішній простір на основі ієрархічних рядів тієї чи іншої метрики, яка підпорядковується виявленим числовим рядам. Це формоутворення по суті є проекцією каркасу простору вище вимірювання, що йде, в простір нижчого (нашого) вимірювання. Або, інакше, це осування (осьовий проекційний зв'язок) світів. Точки осування розподілені по вузлах та центрах осередків інтегрального силового каркасу планети. Осування є базовим щодо частотних діапазонів просторів у структурі міста, які становлять його архітектурно-містобудівний генетичний код. У математиці така система вкладених один одного кристалів називається каскадним вписуванням. Вона спирається на ідею, суть якої в наступному: у будь-який правильний багатогранник можна вписати всі інші правильні багатогранники. Число всіляких каскадів з різних правильних багатогранників = 120. Останній правильний багатогранник – ікосаедр. Всі ці фігури пов'язані так чи інакше з просторами вище

вимірювань, що йдуть. І в нашому світі вони – лише проекції структур вище світів, що йдуть.

Ось як вербально описується ключовий елемент морфологічного коду міста. У його основі – тесеракт – чотиривимірний гіперкуб, аналог звичайного тривимірного куба у чотиривимірному просторі. Інші назви – 4-куб, тетракуб, восьмиосередок, октахор, гіперкуб. Він взаємодіє з правильним двадцятикутником, або просто двадцятикутником – одним із шести правильних багатоосередників у чотиривимірному просторі. Відомий також під іншими назвами: гекатонікосахор, гіпердодекаедр (оскільки є чотиривимірним аналогом додекаедра), додекаплекс (тобто «комплекс додекаедрів»), полідодекаедр. Двійний шестисотячейнику.

Проекція двадцятиосередника, що обертається, в тривимірний простір спільно з вище перерахованими геометричними фармаціями силових проекцій визначає етапи зміни морфології планувальної структури генокоду міста як наслідку частот причини – містобудівної душі та містобудівного духу міста.

Традиційно розглянуті у спеціальній літературі карти чергування генеральних планів міста на жаль нічого не пояснюють ні чого. Хоча автори статей та книг з такими генпланами у своїх текстах запевняють, що це і є справжня історія міста, насправді це не так.

Справжня історія – це історія поетапного інтегрування планувальних елементів у проекційні сітки структури, званої генокодом міста з вбудованими у нього Душою і Духом міста. Саме їхній електромагнітний та інші впливи на мозок городян викликає особливий тип ментальності населення, особливі ціннісні орієнтири, світоглядні парадигми, які в сукупності і прийнято вважати духом і душею міста. Чого насправді не відбувалося.

Генеральні плани Єкатериннослава-Дніпропетровська-Дніпра різних років містять місця невідповідності між фізичним слідством та енергоінформаційною

причиною, що транслює себе у генеральний план міста. Пояснення – у механізмі диференціації силового каркаса (каскадного проектування), описаного вище.

Головне протиріччя – між етапами трансформації генерального плану Катеринослава – Дніпропетровська – Дніпра з матрицею елементів розподілу території на елементи, створені каскадним проектуванням.

Дослідження генпланів більш давніх міст з цього погляду показали таке: у давні часи генеральний план міста чи сільського населеного місця містив структури, фрактально (кватерніонно), у просторі та часі, що відповідали циклам Всесвіту та його окремих верств. Кількість елементів – кілець (торсіонів) у генеральному плані населеного місця дорівнювали числу верств Світобудови.

Пропорції між ними також. Як і функції. Це ж стосувалося секторів генерального плану, а також його вузлів і зв'язків. Число опорних кілець у генеральному плані та його функції пов'язувалися з кількістю активованих у біополі людини тонких тіл. Люди, проживаючи вселенські цикли, то розгортали (активізували) свої біополя, то їх згортали. Або, інакше, то збільшували кількість зв'язків із простором та часом, то їх зменшували. Кожен цикл життя Всесвіту диктував свої геометричні зміни будівель і земельних ділянок для них, які підбиралися під частотний діапазон вселенського циклу та вселенського шару.

Таким чином, генеральний план населеного місця був фракталом накладання шаруватості світобудови на шаруватість планети, між якими існувала шаруватість людини. Вона резонувала і з тією, і з іншою шаруватістю довкола. Реалізація резонансного механізму здійснювалася через активацію ДНК людини. Генеральних планів поселень із семантикою, не пов'язаною з резонансними процесами, давні цивілізації не створювали. Сонастроювання забезпечувалася спеціальними моделями (укладами) життя людей. Сонастройки пов'язані з типами симетрії, в тому числі – мелодіями,

властивими циклу. Для цього моменту у свій час бала розроблена методика планіфонічного (музичного) аналізу та планіфонічного проектування міста (автори – В. В. Воробйов та О. С. Шило). Таким чином було розгадано фізичний сенс стародавнього виразу «архітектура – це застигла музика».

У стародавніх текстах легенд також говориться, що світ було створено музикою.

Перебуваючи у 1995 році у науковому відрядженні в одному з буддійських данців в Азії, В. В. Воробйов попросив перекласти ті частини текстів стародавніх манускриптів, які саме про це й говорили.

Тексти розповідали про те, як потрібно проектувати міста на основі проєкції музичних тем з ядра галактики, а також з інших ареалів, на конкретні точки на поверхні Землі.

Переклад із санскриту лами погодилися зробити тільки після того, як автор показав їм механізм створення планифонії (планувальної структури на основі музичних тем, спроектованих з неба, з певних джерел, на Землю) міста Дніпропетровська. Вони підтвердили правильність відходу.

Таким чином, геометрична конфігурація фізичного контуру будови чи решітки генерального плану населеного місця у нашому фізичному світі створювалася як проєкція форми, що існує у світі з вищою метрикою і модуляцією простору, а в тому своє чергу, як проєкція з ще більш високого світу, і так далі.

Виникає духовна вісь чи струна, вібрації якої у населеному місці пов'язані з усією етажеркою світів. Показники самої осі, а також її здатності поєднувати конкретну групу вище світів, що йдуть (просторів з усе більшим числом вимірювань), формуються конкретним типом геометричних змін у рельєфі.

Висновки

1. Історія трансформації генерального плану міста в контексті системи «дух – душа – генокод міста» не є історія зміни малюнка (морфології) цього генплану, оскільки такі малюнки історично вже створені як

відхилення від об'єктивного поділу фізичного поділу простору та часу на частини. Історією слід вважати етапи послідовного резонансного (на основі синусоїдальних гармонік, вкладених у багатовимірні силові каркаси обмінних зв'язків, рядів) вписування морфоструктури решітки генплану в динаміку та еволюцію космопланетарних зв'язкових сіток – фрактальних астропроекцій галактичного та вищих рівнів на поверхні Землі, які відображають рефлексії системи «дух – душа – генокод міста».

2. Тривалість етапів прояву динаміки та еволюції нових планувальних структур в генеральному плану міста як наслідків зміни в системі «дух – душа – генокод міста» визначається тривалістю періодів матричних взаємодії кристалічного глобального силового каркасу планети зі своїм вростанням у сітки Всесвіту. Сітки простору і часу, утворені полями обертання, – головними визначниками морфопланувальних кодів структури генерального плану міста, точніше – головними визначниками нової якості тріади «дух – душа – генокод» міста. Змінилося кілька десятків ритмів, які визначатимуть підходи до формування будівель та морфології генерального плану Дніпра або іншого міста.

3. Кожному новому ритму та циклу системи «дух – душа – генокод міста» резонансно відповідатимуть нові геометричні абрисы в архітектурних та містобудівних об'єктах. Виникне і проблема поєднання архітектури та містобудування, пов'язаних з колишніми циклами, з архітектурою та містобудуванням, що розробляються та зводяться в частотних діапазонах нових циклів.

4. Кожен цикл – це свій набір частотних діапазонів фізичних процесів у просторі, якому відповідає резонансний набір рефлексій людини. Кожному виду рефлексій потрібна своя морфометрика та морфоритміка простору у заданому відрізьку часу. Вона обумовлена тим, що швидкість метаболізму та його фізіологічні

особливості в організмі людини у кожному циклі свої.

5. Відповідно до довжин і хвиль електромагнітного спектру, властивих даному, конкретному циклу системи «дух – душа – генокод міста», в мозку людини максимально активізуються ті зони, які відповідають цим довжинам хвиль простору, цим частотам електромагнітного поля. Викликаючи свої групи потреб. У тому числі потреб бачити свій набір геометричних характеристик будівель, споруд, елементів просторового середовища міста (розміри просторів та інші). Тобто кожен цикл системи «дух – душа – генокод міста» народжує схильність людини до своїх груп метра, ритму, симетрії, асиметрії, масштабу, пропорцій, траєкторій огляду (візуального споживання) середовища поглядом, та всі інші архітектурно-містобудівні особливості, що утворюють естетику середовища, міру заповненості середовища великими та малими об'єктами, міру розподілу великих та малих за розмірами об'єктів щодо секторів горизонту, котрим нульовим градусом відліку служить північна точка лінії магнітного меридіана, який, своєю чергою, теж поступово зміщується. Він пов'язаний із прецесійним

усуненням земної осі. Тобто напрямок на північ зміщується зі швидкістю один градус за 72 роки. У цьому зміщенні навіть одна десята градуса вже запускає зміни у людському організмі.

6. Кожен цикл народжує лише свої параметри перерахованих властивостей містобудівного простору. Навіть досягнення науково-технічного прогресу, які теж апріорі впливають на вигляд архітектури та містобудування, з погляду вище названих змін простору в ритмополі – вторинні. Первинні – вібрації циклу та ритму.

7. Ритми та цикли системі «дух – душа – генокод міста» в зоні перших двох компонентів створюють програми полівалентності причини майбутнього, ранслюя їх в матеріальній план генокода міста.

Таким чином, підходи до визначення стратегії розвитку генерального плану Дніпра мають виводитися із сукупного впливу нових факторів зміни простору та часу у новому ритмі, що створює нові уподобання до якостей містобудівного контенту. Це і буде тим завданням для архітекторів-науковців та архітекторів-практиків, яке належить вирішувати найближчим часом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Адаменко А. А. Развитие человеческого общества в XXI столетии. К основам физического взаимодействия. Днепропетровск, 2010. Т. 1. С. 54–73.
2. Акимов А. Е., Шипов Г. И. Сознание, физика торсионных полей и торсионные технологии. Сознание и физическая реальность. Москва : Центр венчурных технологий, 1996. Т. 1, № 1–2. С. 34–56.
3. Антоненко Н. В. Периодическая система заков психики человека в системе Всеобщих Законов Мира и Общих законов человеческого общества : дис. докт. психол. наук. Москва, 2007. 44 с.
4. Бугаев А. Ф. Эниология человека. 2-е изд. испр.и доп. Москва : Профит Стайл; КСП+, 2006. 320 с.
5. Воробьев В. В. Город как эниокомплекс. *Эниология*. Одесса, 2001. С. 2–8.
6. Гончаров Н. Ф., Макаров В. А., Морозов В. С. Анализ проявлений силового каркаса Земли для изучения природных ресурсов. *Неоднородность ландшафтов и природопользование*. Москва : МФГО СССР, 1983. С. 121–133.
7. Воробьев В. В., Яцуба Я. С. Идеальные города: прорыв в прошлое или назад, в будущее. *Вестник ПДАБА*. 2009. № 10. С. 50–56.
8. Ковольов О. П. Географічний ландшафт : науковий, естетичний і феноменологічний аспекти. Харків : Екограф, 2005. 388 с.
9. К основам физического взаимодействия. *От атома к двудерно-физическим субстанциям и живым волнам : матер. VIII междунар. науч.-практ. конф. международной академии биоэнерготехнологий*. 04–06 октября 2013 г. Научные труды действительных членов и членов-корреспондентов. Под науч. ред. проф. В. А.Ткаченко. Днепропетровск, 2013. 518 с.
10. Ланда В. Е., Глазкова Н. Н. Космические следы исчезнувших цивилизаций. Москва : Издат. дом «Муравей», 1999. 344 с.
11. Маслов Н. В. Периодическая система Общих Законов Познания/Постижения. Москва : Институт холодинамики, 2007. 179 с.

12. Окорокс В. Б. Метафизика эпохи трансцендентального мышления : специфика, сущность и тенденции развития. Днепропетровск : ДНУ, 2000. 270 с.
13. *Современное миропонимание : духовные аспекты развития культуры XXI столетия : матер. науч.-практ. конф.* Днепропетровск : Литограф, 2012. 54 с.
14. Шилов Ю. А. Мифы о «космических странниках» и календарная служба Европы – V–I тысячелетий до н.э. На рубежах познания Вселенной. *Историко-астрономические исследования*. XXIII. 1992. С. 251–300.
15. Шилов Ю. А. Праслов'янська Аратта. Київ : Аратта, 2003. 94 с.
16. Шипов Г. И. Теория физического вакуума. Москва : Фирма «НТ-Центр», 1993. 382 с.

REFERENCES

1. Adamenko A.A. *Razvitie chelovecheskogo obshchestva v XXI stoletii. K osnovam fizicheskogo vzaimodeistviia* [Development of Human Society in the 21st Century. On the Fundamentals of Physical Interaction]. Dnipropetrovsk, 2010, vol. 1, pp. 54–73. (in Russian).
2. Akimov A.E. and Shipov G.I. *Soznanie, fizika torsionnykh polei i torsionnye tekhnologii* [Consciousness, the Physics of Torsion Fields, and Torsion Technologies]. In: *Soznanie i fizicheskaya real'nost'* [Consciousness and Physical Reality]. Moscow : Center for Venture Technologies, 1996, vol. 1, no. 1–2, pp. 34–56. (in Russian).
3. Antonenko N.V. *Periodicheskaya sistema zakonov psikhiki cheloveka v sisteme Vseobshchikh Zakonov Mira i Obshchikh zakonov chelovecheskogo obshchestva* [The Periodic System of Human Psyche Laws within the Universal Laws of the World and Human Society]. Doctoral Dissertation in Psychology. Moscow, 2007, 44 p. (in Russian).
4. Bugaev A.F. *Eniologiya cheloveka* [Human Eniology]. 2nd ed., rev. and ext. Moscow : Profit Style; KSP+, 2006, 320 p. (in Russian).
5. Vorobiov V.V. *Gorod kak eniokompleks* [The City as an Eniocomplex]. Odesa : Eniologiya Publ., 2001, pp. 2–8. (in Russian).
6. Goncharov N.F., Makarov V.A. and Morozov V.S. *Analiz proiavlenii silovogo karkasa Zemli dlia izuchenii prirodnykh resursov* [Analysis of the Earth's Force Framework Manifestations for the Study of Natural Resources]. In: *Neodnorodnost' landshaftov i prirodopol'zovanie* [Landscape Heterogeneity and Natural Resource Use]. Moscow : MFGO USSR, 1983, pp. 121–133. (in Russian).
7. Vorobiov V.V. and Yatsuba Ya.S. *Ideal'nye goroda : proryv v proshloe ili nazad, v budushchee* [Ideal Cities : a Breakthrough into the Past or a Return to the Future]. *Visnyk PDABA* [Bulletin of PSACEA]. 2009, no. 10, pp. 50–56. (in Russian).
8. Kovolov O.P. *Heohrafichniy landshaft : naukovyi, estetychnyi i fenomenologichniy aspekty* [Geographical Landscape : Scientific, Aesthetic, and Phenomenological Aspects]. Kharkiv : Ekohraf Publ., 2005, 388 p. (in Russian).
9. *K osnovam fizicheskogo vzaimodeistviia. Ot atoma k dviaderno-fizicheskim substantsiyam i zhivym volnam : materialy VIII mezhdunarodnoi nauchno-prakticheskoi konferentsii Mezhdunarodnoi akademii bioenergotekhnologii* [Toward the Fundamentals of Physical Interaction. From Atom to Dual-Nucleus Physical Substances and Living Waves: Proceedings of the 8th International Scientific-Practical Conference of the International Academy of Bioenergetic Technologies]. October 4–6, 2013, ed. by Prof. V.A. Tkachenko, Dnipro, 2013, 518 p. (in Russian).
10. Landa V.E. and Glazkova N.N. *Kosmicheskie sledy ischeznuvshikh tsivilizatsii* [Cosmic Traces of Lost Civilizations]. Moscow : Muravei Publishing House, 1999, 344 p. (in Russian).
11. Maslov N.V. *Periodicheskaya sistema Obshchikh Zakonov Poznaniia/Postizheniia* [The Periodic System of Universal Laws of Cognition/Comprehension]. Moscow : Institute of Holodynamics, 2007, 179 p. (in Russian).
12. Okoroks V.B. *Metafizika epokhi transzental'nogo myshleniia: spetsifika, sushchnost' i tendentsii razvitiia* [Metaphysics of the Era of Transcendental Thinking: Specifics, Essence, and Development Trends]. Dnipro : DNU Publ., 2000, 270 p. (in Russian).
13. *Sovremennoe miroponimanie : dukhovnye aspekty razvitiia kultury XXI stoletii* [Contemporary Worldview : Spiritual Aspects of Cultural Development in the 21st Century]. Proceedings of the Scientific-Practical Conference. Dnipropetrovsk : Litograf Publ., 2012, 54 p. (in Russian).
14. Shylov Yu.A. *Mify o "kosmicheskikh strannikakh" i kalendarnaya sluzhba Evropy – V–I tysyacheletii do n.e.* [Myths about “Cosmic Wanderers” and the Calendar Service of Europe – 5th–1st Millennia BC]. *Na rubezhakh poznaniia Vselennoi. Istoriko-astronomicheskie issledovaniia* [At the Frontiers of Universe Knowledge. Historical and Astronomical Studies]. Vol. XXIII, 1992, pp. 251–300. (in Russian).
15. Shylov Yu.A. *Praslovians'ka Aratta* [Proto-Slavic Aratta]. Kyiv : Aratta Publ., 2003, 94 p. (in Ukrainian).
16. Shipov G.I. *Teoriia fizicheskogo vakuuma* [Theory of Physical Vacuum]. Moscow : NT-Center, 1993, 382 p. (in Russian).

Надійшла до редакції: 23.08.2025.